

Arrest

nr. 348 097 van 8 juni 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Procedurele voorgaanden

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005- 06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de inlichtingen waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij ambtshalve uit de bevolkingsregisters werd afgevoerd. Gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt zij dus verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 maart 2026 diende verzoekster een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 4 mei 2026 is verzoekster ook in persoon aanwezig. Hiermee weerlegt zij het in de beschikking van 16 maart 2026 aangehaalde vermoeden van vertrek ten gevolge van haar afvoering uit de bevolkingsregisters. Het standpunt dat werd uiteengezet in de beschikking van 16 maart 2026 dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Op 30 november 2024 kwam verzoekster – onder een valse identiteit – de Schengenzone binnen met een visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke vertegenwoordiging in Abuja, met een geldigheidsduur van negentig dagen te gebruiken tussen 7 juli 2024 en 6 juli 2025.

2.2. Verzoekster diende op 2 december 2024 in België een verzoek om internationale bescherming in.

2.3. Op 27 februari 2025 richtte verweerder een verzoek tot overname aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12.2 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013).

2.4. De Franse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 7 april 2025.

2.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 10 april 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 14 april 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [L.G.]

[...]

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [A.L.G.], verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 02.12.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Ze stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Ze stelt met een vals paspoort gereisd te zijn.

Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde niet tot treffers in de Eurodac-databank.

Echter leidde een onderzoek van haar vingerafdrukken tot een treffer die door het Visum Information System overeenkomstig artikel 21 van Verordening 767/2008 werden verstrekt. De treffer toont aan dat de Franse diplomatieke post in Abuja, Nigeria de betrokkene een visum verstrekke. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 07.07.2024 en 06.07.2025. De betrokkene is op de VIS-hit gekend als: [F.J.], [...]Nigeria.

De betrokkene werd in verband met haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 10.01.2025. De betrokkene stelt kerkelijk gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Haar partner bevindt zich niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene stelt een meerderjarige neef in België te hebben, die erkend vluchteling is. Daarnaast stelt ze een meerderjarige broer in Duitsland te hebben, die er erkend vluchteling is.

De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben in 2017 en naar Ethiopië gereisd te zijn. De betrokkene stelt in Ethiopië verbleven te hebben tot augustus 2023. Vervolgens stelt ze twee weken in Kenia geweest te zijn. Vervolgens stelt ze in 2023 in Oeganda aangekomen te zijn. Na twee weken reisde ze naar eigen zeggen naar Nigeria en verbleef daar een jaar. De betrokkene verklaart op 11.11.2024 in Frankrijk aangekomen te zijn. Ze stelt er ongeveer twintig dagen verbleven te hebben. Ze stelt op 30.11.2024 aangekomen te zijn in België.

Op 27.02.2025 werden de Franse instanties gevraagd de betrokkene over te nemen. Op 07.04.2025 stemden ze met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de overname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokken over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene dient zich na de transfer aan te melden in het préfecture du Nord.

De Franse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Frankrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie

belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat een vriendin, die al in België verbleef, zei dat het een goed land is. Ze stelt dat vluchtelingen gerespecteerd worden en dat men vriendelijk is in België. Ze stelt dat toen ze in Nigeria was, ze contact had met die vriendin en daardoor besloot om naar België te komen. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. De betrokkene stelt Frankrijk niet goed te kennen. Ze stelt er toch voor te kiezen om in België te blijven.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België als reisdoel voorop stelde omdat haar vriendin goede zaken over België vertelde en men vluchtelingen respecteert en vriendelijk behandelt in België, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Dat de betrokkene niet veel weet over Frankrijk, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk, die voortvloeit uit de afgifte van een visum aan de betrokkene. De betrokkene voerde verder geen redenen aan die volgens haar in geval van een overdracht aan Frankrijk zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te

garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Frankrijk stemde op 07.04.2025 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming".

Op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België, was haar Frans visum nog geldig, waardoor Frankrijk verantwoordelijk is. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Een bron betreffende internationale bescherming in Frankrijk is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report: France - 2023 Update", laatste update op 24.05.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-FR_2023-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport stelt dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming (pagina 74, Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications").

Om het indienen van verzoeken en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", SPADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "preregistratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De verzoeker krijgt na het registreren van zijn verzoek om internationale bescherming een asielaanvraagcertificaat. Als dit attest wordt afgeleverd, begint de persoon aan de asielprocedure en moet hij zijn aanvraagformulier in het Frans invullen en binnen een termijn van 21 kalenderdagen naar OFPRA sturen (d.w.z. zijn asielaanvraag indienen), ongeacht of hij onder een reguliere of versnelde procedure valt (AIDA-rapport, pagina 27-28).

Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina 55). Het beroep moet per aangetekende brief of fax worden ingediend binnen 1 maand na de kennisgeving van de negatieve beslissing door OFPRA. De berekening van deze termijn is echter bemoeilijkt door de asiel- en immigratiewet van 2018, die bepaalt dat het aantal dagen dat is gebruikt om het verzoek om rechtsbijstand in te dienen vanaf de kennisgeving van de OFPRA-beslissing, in mindering wordt gebracht op de termijn voor het indienen van het beroep (AIDA-rapport, pagina 55). Deze wetswijzing legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve

situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen tegenwoordig een totale capaciteit van 109.814 plaatsen (pagina 120).

In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 127, "Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 121, "It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 121, "In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated").

Alle asielzoekers krijgen materiële opvangvoorzieningen onder Artikel L. 551-9 Ceseda (pagina 112). Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt geen gezondheidsproblemen te hebben. Tot op heden werden geen medische documenten of andere objectieve elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De toegang tot dringende gezondheidszorgen wordt voor asielzoekers gegarandeerd in de nationale wetgeving (pagina 131). De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 132, "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers"). Daarnaast stelt het rapport dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 132, "As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France."). Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeboren kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (pagina 131-132) (cf. de officiële site van "Assurance Maladie" <https://www.ameli.fr/assure/droitsdemarches/europe-international/protection-sociale-france/demandeurdasile>).

Individuele personen met een lage inkom en die nog op een ziekteverzekering wachten en snel nood hebben aan gezondheidszorg, kunnen zich wenden tot de Open en gratis centra voor Toegang tot Gezondheidszorg (PASS) in hun dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dit is daarom ook een mogelijkheid voor verzoekers onder de versnelde en Dublinprocedure. Daar zullen ze zorg ontvangen en, indien noodzakelijk, een medisch attest die nodig is om het behandelen van hun applicatie voor de publieke ziekteverzekering te versnellen. Volgens de wet zijn alle publieke ziekenhuizen verplicht om PASS diensten aan te bieden (pagina 132).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de

ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Franse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij overgenomen door Frankrijk. Zij uitte uitdrukkelijk bezwaar tegen haar overname door Frankrijk omwille van het feit dat de kinderen van de man met wie zij gedwongen moest trouwen in Frankrijk verblijven, evenals de smokkelaar die haar nadien afdreigde en sloeg.

Daarnaast zijn er nog een aantal schromelijke tekortkomingen in het Franse asielsysteem, die de verwerende partij ambtshalve diende te onderzoeken, doch dit niet op zorgvuldige wijze gedaan heeft.

II.1.4. Ondanks het feit dat hiervoor bevestiging kan worden gevonden in internationale rapporten, blijft de verwerende partij desalniettemin veronderstellen dat er opvang en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar overname door Frankrijk. Er werd in mei 2024 nog een AIDA-rapport geactualiseerd, dat bijzonder kritisch is voor Frankrijk.

*Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Frankrijk.
Cf. AIDA rapport, p. 61:*

[...]

*Asielzoekers hebben dus zeer veel moeite om een gratis advocaat te krijgen van in het begin van hun asielprocedure. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.
Cf. <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3440.html>:*

[...]

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch.

Ook wanneer er een beroep dient te worden ingediend, is de bijstand door een advocaat allesbehalve verzekerd.

Cf. AIDA-rapport, p. 62:

[...]

Zelfs als ze gratis bijstand van een raadsman kunnen krijgen, dan nog is de kwaliteit niet verzekerd, gelet op de lage vergoeding.

Cf. AIDA-rapport, p. 62-63:

[...]

Niemand zal ontkennen dat de bijstand door een raadsman belangrijk kan zijn. Dit is dan ook essentieel voor een kwalitatieve asielprocedure, die tenslotte bepaalt of een refoulement toelaatbaar is of niet.

II.1.5. Ook wijst het AIDA-rapport erop dat de situatie voor Dublin-terugkeerders zeer gecompliceerd is. Het Rode Kruis doet haar uiterste best om deze aan de luchthaven op te vangen, doch zonder enige financiering.

Niet alleen op vlak van opvang en bijstand ervaren Dublin-terugkeerders problemen, doch tevens om hun asielaanvraag geregistreerd te zien.

Cf. AIDA-rapport p. 74:

[...]

Er kan dus bezwaarlijk beweerd worden dat dit niet relevant zou zijn voor de verzoekende partij gezien dit volledig over haar situatie gaat in geval van overname... Het loutere feit dat de Franse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij garandeert niet dat zij daadwerkelijk zal worden opgevangen.

II.1.6. De bestreden beslissing minimaliseert tevens ten onrechte het opvangprobleem in Frankrijk.

Zo stelt het AIDA-rapport, waar de verwerende partij zelf zo graag naar verwijst, dat het moeilijk is om opvang te krijgen en dat asielzoekers vaak geen andere keuze hebben dan op straat te leven.

Cf. p. 20-21 AIDA-rapport, geactualiseerd tot december 2023:

[...]

Ook de pagina's 122-123 tonen aan dat het tekort aan opvangcapaciteit zeer ernstig is:

[...]

En p. 126:

[...]

De verwerende partij diende, gelet op de problematische opvangsituatie in Frankrijk, individuele garanties te geven aan de verzoekende partij met betrekking tot haar opvang in het geval zij door Frankrijk wordt overgenomen.

Het EHRM heeft trouwens reeds gesteld in de zaak Tarakhel t/ Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen die een bijzondere bescherming nodig hebben, hetgeen wil zeggen dat de verwerende partij in staat moet zijn om individuele garanties te geven aan een « Dubliner ».

II.1.7. Zelfs het non refoulementbeginsel wordt regelmatig geschonden in Frankrijk. De verwerende partij geeft het probleem toe, maar vindt het niet systematisch genoeg om er daadwerkelijk rekening mee te houden.

Het AIDA rapport (geactualiseerd tot december 2023) vermeldt de schendingen van non refoulementbeginsel in Frankrijk.

Cf. rapport AIDA, p. 20 :

[...]

De verwerende partij lijkt dit rapport enkel te citeren wanneer er positieve zaken over Frankrijk in staan, maar weigert er rekening mee te houden wanneer er minder positieve elementen in vermeld worden.

Nochtans is het non refoulementbeginsel het meest fundamentele beginsel van het asielrecht!!

II.1.8. Het rapport MUIZNIEKS (https://www.2idhp.eu/images/rapport-nils-muiznieks-intolerance-france--2014_150617.pdf) klaagt tevens de gebrekkige kwaliteit van de Franse asielprocedure aan Cf. randnr. 128 :

[...]

In casu lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een overname van de verzoekende partij door Frankrijk aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Frankrijk dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats.

II.1.9. De bestreden beslissing stelt tevens:

[...]

Het AIDA-rapport vermeldt effectief de beperkte toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk in het begin van de procedure (zie AIDA-rapport, p. 131-132):

[...]

In casu is dit onaanvaardbaar aangezien de verzoekende partij, als alleenstaande vrouw, een uiterst kwetsbaar profiel heeft en ten allen tijde toegang moet hebben tot de nodige gezondheidszorg. Ook dit strookt niet met de Europeesrechtelijke standaarden.

II.1.10. Als de verwerende partij aldus de verzoekende partij zou laten overnemen door overname door Frankrijk, dan stelt zij zich minstens indirect verantwoordelijk voor een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij lijkt anderzijds gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Frankrijk. Ze citeert bovendien meerdere rapporten die deze tekortkomingen aankaarten, maar ze beslist desalniettemin om verzoekende partij door Frankrijk te laten overnemen zonder expliciete individuele

garanties. Het feit dat de Franse autoriteiten op voorhand op de hoogte worden gebracht van de overdracht, zegt niets over het gevolg dat de Franse instanties hieraan zullen geven.

Bovendien kan aan het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij niet worden getwijfeld.

Het is dus vreemd dat zij zich durft op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten opzichte van Frankrijk.

De verwerende partij heeft aldus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft.”

3.2. De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de Franse autoriteiten op basis van artikel 12.2 verordening nr.604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming. Er blijkt ook dat verweerder in aanmerking nam dat artikel 3.2. van de verordening nr.604/2013 voorziet dat indien het niet mogelijk is om een verzoeker om internationale bescherming over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), de bevoegde Belgische autoriteiten zullen dienen in te staan voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoeksters grondrechten in Frankrijk zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoekster te hebben gehoord, de situatie in de betrokken lidstaat onderzocht en hierbij de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Hij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten .

De bewering van verzoekster, dat zij bezwaar uitte tegen een overdracht aan de Franse autoriteiten omwille van het feit dat de kinderen van de man met wie zij gedwongen moest trouwen in Frankrijk verblijven en omdat een mensensmokkelaar haar afdreigde en sloeg, vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In het gehoorverslag van 10 januari 2025 leest de Raad dat verzoekster, toen haar werd gevraagd waarom zij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, verklaarde dat een vriendin die reeds in het Rijk verbleef aangaf dat België een goed land was, dat vluchtelingen er worden gerespecteerd en dat de mensen er vriendelijk zijn. Toen haar meer specifiek werd gevraagd of zij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen kon aanbrengen die haar verzet tegen een overdracht aan de Franse autoriteiten zouden kunnen rechtvaardigen stelde verzoekster louter dat zij verkoos in België te blijven. Toen verder werd aangedrongen om nadere verduidelijkingen te geven stelde zij dat zij geen echte reden kon geven, behoudens het feit dat zij Frankrijk niet goed kent. Zij lichtte ook toe dat zij in Ethiopië huwde met een man die geboren is in het jaar 1996. Gelet op de geboortedatum van haar echtgenoot kan deze nog geen volwassen kinderen hebben in Frankrijk. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoekster of haar raadsman er niet voor terugschrikken om incorrecte gegevens in een verzoekschrift op te nemen om op die wijze te pogen de Raad te misleiden. Dit gedrag is zonder meer laakbaar. Op basis van gegevens die incorrect worden weergegeven in een verzoekschrift kan uiteraard niet worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM of enig beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekster zet verder een aantal problemen en tekortkomingen die door allerhande organisaties werden vastgesteld in Frankrijk uiteen. De Raad stelt hierbij vast dat bepaalde bemerkingen die in de verslaggeving worden weergegeven in casu niet relevant zijn en dat andere vaststellingen waarvan gewag wordt gemaakt, op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De Raad stelt meer specifiek vast dat uit een verslag blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk kunnen genieten van gratis juridische bijstand wanneer zij een beroepsprocedure wensen op te starten indien hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. Verzoekster stelt dat de bijstand van een advocaat niet is gegarandeerd bij het initiële onderzoek van een verzoek om internationale bescherming, maar lijkt hierbij te vergeten dat zij in deze fase slechts de feiten moet weergeven waarop zij zich meent te kunnen steunen om in aanmerking te komen voor een internationale beschermingsstatus. Een advocaat kan deze feiten niet in haar plaats weergeven. De Europese regelgeving voorziet ook niet dat een raadsman aanwezig dient te zijn bij het initiële gehoor van een verzoeker om internationale bescherming of, ruimer, tijdens de administratieve fase van de procedure. Er is vooraleer een beslissing aangaande een verzoek om internationale bescherming werd genomen geen sprake van een geschil of een situatie waarbij de bijstand van een advocaat in regel is vereist. De verwijzing van verzoekster naar richtlijnen van het

UNHCR is niet dienend. Deze richtlijnen zijn immers niet bindend. In het citaat dat verzoekster aanhaalt leest de Raad bovendien ook niet dat het UNHCR zou aanbevelen dat er dadelijk een advocaat wordt aangeduid wanneer een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indient. Er wordt slechts geduid dat, aangezien een verzoeker om internationale bescherming meestal niet goed op de hoogte is van zijn procedurele rechten, er moet op worden toegezien dat de vereiste informatie hem wordt meegedeeld. Deze informatieplicht rust op de overheid en er blijkt niet dat de Franse autoriteiten ernstig tekortkomen aan deze verplichting.

Het gegeven dat kosteloze juridische bijstand met het oog op een beroepsprocedure moet worden gevraagd binnen een bepaalde termijn en dat deze niet wordt toegestaan indien het beroep kennelijk ontoelaatbaar is impliceert daarnaast niet dat er in Frankrijk geen passende juridische bijstand wordt verleend.

Verzoekster stelt de kwaliteit van het werk dat wordt geleverd door advocaten in Frankrijk nog in vraag maar toont hiermee niet aan dat deze in regel ondermaats is of er hierdoor een beletsel is om het bevoegde rechtscollege te vatten en eventuele terechte grieven niet door een magistraat kunnen worden onderzocht. Zij gaat daarenboven uit van de hypothese dat haar verzoek om internationale bescherming zal worden afgewezen en zij een procedure voor een rechtscollege zal moeten opstarten, terwijl dit niet vaststaat.

De Raad dient tevens aan te geven dat het feit dat de autoriteiten in een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gelet op het aantal personen dat opvang behoeft, niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet, ter beschikking kunnen stellen van een verzoeker om internationale bescherming geenszins automatisch leidt tot het besluit dat, bij een overdracht van een vreemdeling aan deze lidstaat, artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden. In voorliggende zaak mag niet uit het oog worden verloren dat verzoekster, gelet op de reis die zij al ondernam, zeer zelfredzaam is en, aangezien zij aangaf beroep te hebben gedaan om een mensensmokkelaar en hierbij 12.000 dollar te hebben betaald om naar Europa te reizen, mag worden aangenomen dat zij niet onbemiddeld is of dat zij kan terugvallen op hulp van derden. Er blijkt dan ook niet dat zij, indien nodig, niet zelf tijdelijk in haar levensonderhoud en huisvesting kan voorzien. Een lezing van de verslaggeving waarnaar de partijen verwijzen leert daarenboven dat Franse overheid ernstige inspanningen levert om de nodige ondersteuning en opvang te voorzien. Verweerder heeft bijgevolg correct overwogen dat er weliswaar nog lacunes zijn maar dat de Franse autoriteiten niet algeheel in gebreke blijven om opvang te bieden aan verzoekers om internationale bescherming.

Verzoeksters verwijzing naar problemen die er soms zijn bij aankomst op bepaalde luchthavens in Frankrijk is weinig dienstig, aangezien zij niet via een luchthaven Frankrijk moet binnenkomen. Er blijkt namelijk niet dat zij een vliegtuig dient te nemen om zich te kunnen aanmelden bij de in casu bevoegde prefectuur van het departement Nord. Het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming misschien pas met enige vertraging zal worden geregistreerd is ook niet van aard dat hieruit kan worden afgeleid dat zij zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt heeft verweerder daarnaast nergens erkent dat het non-refoulementbeginsel door de Franse autoriteiten regelmatig wordt geschonden en uit het verslag waaruit verzoekster verwijst – dat vooral verwijst naar vroegere controles aan de binnengrenzen – kan ook geenszins worden afgeleid dat heden vreemdelingen die in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indienen worden teruggestuurd naar een land waar zij volgens hun verklaringen worden vervolgd zonder dat deze verklaringen eerst werden onderzocht.

De verwijzing naar een verslag met betrekking tot een aantal problemen die in 2014 in Frankrijk werden vastgesteld en waaromtrent wordt aangegeven dat projecten ter remediëring werden opgestart laat de Raad niet toe te besluiten dat deze problemen, nu tal van de aangekaarte problematieken niet meer worden weergegeven in latere verslaggeving, heden nog bestaan.

De uiteenzetting van verzoekster omtrent de mogelijkheden om medische zorgen te genieten in Frankrijk is evenzeer irrelevant. Verzoekster gaf immers te kennen geen gezondheidsproblemen te hebben. Met haar toelichting toont zij ook niet aan dat medische zorgen niet kunnen worden verstrekt aan de vreemdelingen die deze zorgen werkelijk behoeven in Frankrijk en dat verweerdere overwegingen hieromtrent incorrect zijn.

Het gegeven dat verzoekster zichzelf definieert als een persoon met *“een uiterst kwetsbaar profiel”* – terwijl uit alles blijkt dat zij een zeer zelfredzame, jonge en gezonde vrouw is, die reeds verscheidene landen heeft doorkruist – laat hier niet anders over denken.

Gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoekster in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen kan zij niet worden gevolgd in haar

betoog dat verweerder aan dit land, een lidstaat van de Europese Unie, bijkomende garanties had moeten vragen.

De Raad vestigt er tevens de aandacht op dat om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

Verzoekster lijkt ook te vergeten dat verweerder niet moet bewijzen dat zij niet zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar dat het aan haar is om aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat dit het geval zal zijn en, zoals reeds gesteld, toont zij niet aan dat er een incorrecte afweging werd gemaakt en dat verweerders analyse kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK